

ВРЕМЕ

НЕДЪЛНО ИЗДАНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЯ

по 1.50 лв. кв. см. Абонаментъ 50 лв.
за 6 месеца, 100 лв. за година.

Урежда редакционенъ комитетъ
Редакторъ
КИРИЛЪ ДОБРЕВЪ

Абонаментъ и обявления
се приематъ
въ книжарница „Образование“

Лътенъ Кино Паласъ

Недѣля, 30 май за последенъ път
ДВАМАТА СЪПРУЗИ НА
ГОСПОЖИЦАТА

съ Харри Линке и Мария Якобили.

Отъ понеделникъ 31 май

ЖЕНИ, ВКНО И ЖЕНИ

съ Мария Корда.

ХРИСТО БОТЕВЪ

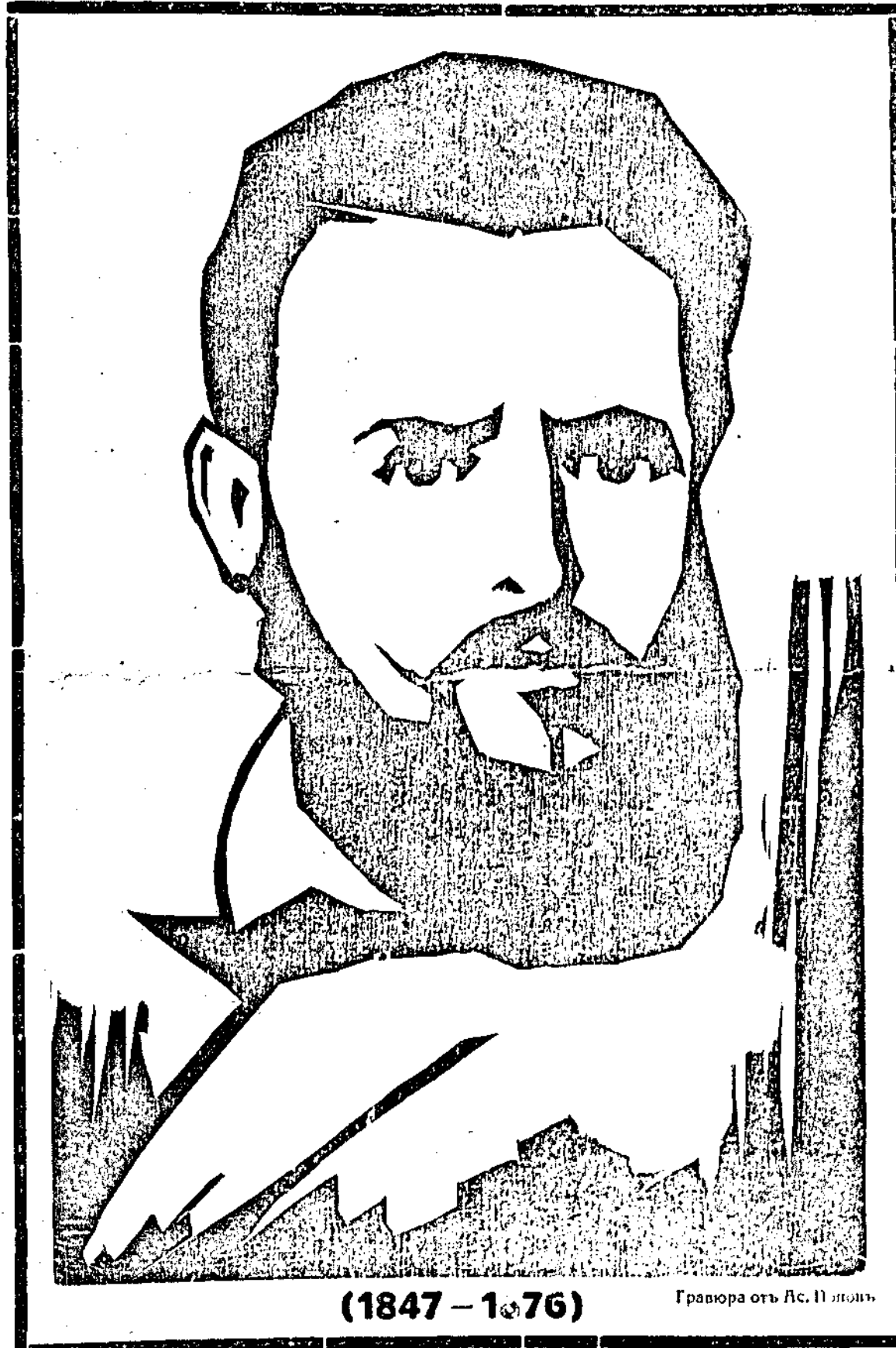
Той дойде не отъ ежеднев-
но текущия ни животъ на на-
цията, нито отъ нейните тра-
диционни огнища, откъдето
излъзоха повечето обществени
дейци, писатели и поети въ
новейшата ни история. Не отъ
предпазливите, но твърди стъп-
ки на еволюцията, на посте-
пенните духовни, обществени
и национални завоевания, кои-
то създадоха историческите
устои на племето ни. Не отъ
тая школа на vis dignus, на трая-
щата обществена воля и дъл-
готърпение, които превърнаха
параклисътъ въ църкви, кили-
итъ въ училища, труда и про-
изводството въ обществена си-
ла и изидоха блъскавата сгра-
да на възрожданието.

Христо Ботевъ дойде, като
бликнала буйна струя, изъ една
изключителна среда на тога-
вашното време, стояща извънъ
инертния масовъ животъ, въз-
никнала като негово отрица-
ние — средата на хайдутство-
то. Въ пазвите именно натая
национална среда се зачна оня
духъ къмъ волностъ и свобода,
тъй мощно откърменъ подъ
хладните сѣнки на Балкана и
тъй неотлъчно впилъ се Боте-
вия духъ.

Не тамъ долу, въ полето и
градовете, въ средъ примире-
нието и търпението на живо-
та, въ средъ задълженията и ог-
раничените права, а къмъ зе-
лените буки на Балкана, къмъ
неговите горди и непристъпни
висини, сж устрѣмени по-
гледите на всички своеглавци
— непокорници на робската
сѣдба.

Къмъ това планинско цар-
ство на свободата, подъ раз-
вития хайдушки байракъ на
правда, мъжъ и волностъ, е
билъ и уречения пътъ на Бо-
тева — купнежътъ му отъ ранни
младини.

Шо си ме, майко, продала,
На чуждо село аргатинъ,
Овци и кози да паса,
Да ми се смѣятъ хората
И да ми думатъ в'очитъ:
Да имамъ баща войвода
На толкосмина дружина
Да владѣй тара-планина
А азъ аргатинъ да седа!
При татка искамъ да иди,
При татка в'Стара планина!
Това е живия огънь у Бо-
тева, извора на всички негови
последни дѣяния въ книгата и
живота — навредъ където сѣд-

(1847 - 1876)

Гравюра отъ Лс. П. Поповъ

бата постави тоя необикновенъ
човекъ да действа.

Въ Русия, подъ гнета на пан-
сионната дисциплина и утек-
чителните гимназиални уроци,
той е първия гостъ на нини-
листичните и бакунински кръ-
гове, приемащъ, обаче, не тѣх-
ните риторични и системи, ка-
то загвърдени убеждения, а ув-
леченъ отъ прелъстителния ст-
ремежъ къмъ свободна и само-
целна личностъ. Нека се знае
отъ всички, че абсолютно ни-
когажъ Ботевия духъ не е ро-
бувалъ на фрази и доктрини,
на програмни и уставни поста-
новления и на какви да било
други условности. Иначе, той
не би билъ Ботевъ — докрай
върния човекъ на своята при-
рода — поетъ и рицаръ въ
мисълта и действието.

Такъвъ е билъ той навсѣ-
кжде и винаги — като учителъ
и вестникаринъ въ средъ обще-
ство и другари, като скит-
никъ по влашките друмища и
паланки, или като отшелникъ
подъ гжстия върбалакъ на
единъ Дунавски островъ, гра-
лящъ фаланстерийски огнище
заедно съ другъ подобенъ на
него унесенъ своеглавецъ.

Но никжде той не намери
по-близка, по-родна среда, въ
духа си отъ тая на хжшовско-
та емиграция — авангарда на
революцията. Ето желанната и
обетована земя на Ботева —
тая своеобразна социална ка-
тегория отъ немилни и недраги,
безъ подслонъ и огнище ски-
талци, ала утрешни пътници,
съ пушки на рамо, къмъ Бал-
кана...

Въ средъ тѣхъ израствна мощ-
ния духъ на поета-революцио-
неръ и чрезъ тѣхъ закрепна
върата му въ свободата и въ
народния бунтъ. Тая свѣта въ-
ра, която го заведе съ толко-
ва други борци на Козлудуй-
ския брѣгъ да цѣлуе окърва-
вената земя на роба, да пре-
лети като вихъръ презъ поле-
та и да сложи буйната си гла-
ва подъ омайната хайдушка
пѣсень на Балкана.

И всичко това, той стори за
нашата бащиния и народа, отъ
когого никаква награда боре-
цътъ не очаква,

Освенъ нѣга да каже:
Умръ сиромашътъ за правда,
За правда и за свобода!

Борисъ Сакъзовъ.

Пътя къмъ безсмъртието.

Въ недѣля, 16 май (ст. ст.)
1876 г., къмъ три часа следъ
обѣдъ параходътъ „Радецки“
хвърли котва на пристанище-
то при Гюргево. Ботевъ бѣше
тамъ съ група приятели, кои-
то дойдоха да го изпратятъ.
Следъ като прибра пътниците
и безъ да подозира нѣщо „Ра-
децки“ даде сигнала и потег-
ли по горното течение на Ду-
нава. На Кладова и Бекетъ той
прибра още пътници, между
които двѣтъ последни ядра отъ
четата му.

Още въ Гюргево, съ наста-
вяването си въ една отъ каю-
тите, военниятъ съветъ, съ-
стоящъ се отъ главния войво-
да, Никола Д. Войновски и др.
започна своите съвѣщания. Вой-
новски, родомъ отъ Габрово,
бѣше единственото лице въ че-
тата, съ специални военни по-

знания. Въ подробности никой
не познаваше мѣстността, но
две съображения взе предъ
видъ съвета, за да сваля че-
тата на Козлудуйския брѣгъ.
Първо, възможността по-ско-
ро и по-безпрепятствено да се
приближи отъ тукъ до Балка-
на — нейниятъ естественъ съ-
юзникъ и второ — увѣреностъ-
та, че най-добре организирания
революционенъ окръгъ — Вра-
ца, ще се дигне на орѣжие.

Великиятъ хора пазятъ пълно
самообладание даже и предъ
прагътъ на смъртта. Ботевъ
си спомни въ парахода за по-
следенъ пътъ и за своите до-
машни и за своите приятели,
като счете за нужно да имъ
припомни тѣхния дългъ. Той
написа едно сърдечераздирател-
но писмо до своята жена:

Мила ми Венето, Димитре
и Иванке,

Простете ма, че азъ Ви не ка-
захъ каде отивамъ. Любовта,

която имамъ къмъ Васъ ма на-
кара да направя това. Азъ зна-
яхъ че Вие ще да плачете, а
вашите сълзи сж много скъпи
за мене!

Венето, ти си моя жена и трѣ-
ба да ме слушашъ и вѣрвашъ
въ сичко. Азъ са мога на при-
тедите си да та не оставатъ, и
ще трѣба да та поддржамъ.
Богъ ще да ме запази, а като
оживѣя, то ще ще да бъдемъ
най-честити на тоя свѣтъ. Ако
умра, то знай, че послѣ отече-
ството си съмъ обмислялъ най-мно-
го тебѣ, затова гледай Иванка
и помни любящиятъ

те Христа.

17 май 1876
„Радецки“.

Козлудуй приближаваше. Бо-
тевъ даде своите заповѣди.
Всѣки десетникъ, всѣки „гла-
ватаръ“ се намираше при сво-
итъ хора, у които се четеше
единъ ентусиазмъ и едно до-
броволно подчинение. Въ че-
тата владѣше редъ и дисципли-
на. Авторитета на Ботева

преобразяваше и най-проститъ
хора, които имаха сношение
съ него. Той владѣше сърд-
цата и господствуваше надъ
всички. На 17 май (ст. ст.) следъ
като парахода напусна Бекешъ
(на румѣнския брѣгъ) Ботевъ
даде сигнала и Радецки бѣ въ
единъ мигъ заробенъ. капита-
нинътъ, Дагоберъ Енглендеръ
се подчини. Когато видѣ, че
на параходъ се намиратъ хора,
въодушевени отъ чувство на
любовъ къмъ свободата, готови
да мратъ за своята страна, той
се подчини и тури на разполо-
жение на четата. Следъ като
успокои обикновените пътни-
ци, на които обяви, че въ Ра-
децки се намиратъ не разбой-
ници, а революционери, които
уважаваатъ личността на всѣ-
кого, следъ като даде нужднитъ
увѣрения и на капитана, че
Ботевъ завлаштува парахода за
цѣлитъ на своето...

да предотврати всички преврат-
ни тѣлкувания около това съ-
битие, българскиятъ поетъ на-
мери времето, имѣ и самообла-
даването да оповѣсти чрезъ ев-
ропейските вестници, че той
дига знамето на революцията
и разчита на помощта на об-
разованите народи.

„Доста души български юна-
ци — казва войводата — подъ
предводителството на Христо Бо-
тевъ, редакторъ на в. Знаме, ор-
ганъ на революционната партия,
днесъ заробиха австрийскиятъ
параходъ „Радецки“, който на-
силствено накарала да ги прека-
ра презъ Дунава. Излъзоха на
дѣсна брѣгъ между градовете
Яхново и Ломъ-Паланка, отвори-
ха знаме **Свобода или смъртъ**
и отидоха на помощъ на своите
възстанали братя българи, кои-
то отдавна се борятъ съ своите
петъ вѣковни тирани за своята
човѣшка свобода и народни пра-
ва.“

Тѣ вѣрватъ, че европейските

Индустриалният кредит

Когато става дума за индустриален кредит, трябва, преди всичко, да установим положението, че най-важната причина нужда, която днес изпитва индустрията ни, е нуждата от *кредит* за *оборотен капитал* (доставка на сурови материали и изплащане наднищи).

Тоя кредит, обаче има своите особености, които произтичат от характера на индустриалното производство.

Както е известно, процесът на индустриалното производство е един от най-продължителните. Работното време от сурови материали до готовото изделие в някои индустрии, като кокарската, традо шест и повече месеци, в текстилната индустрия — до 12 — 2 месеци, в пивоварната...

Към производствения период трябва да се прибавят още два периода от време, а именно: 1) времето от момента когато стоката е готова до момента на нейното плащане и 2) времето на кредитния срок, с който е продадена стоката.

Тия три периода образуват продължителността на цялото време от началния влог на оборотния капитал в производството (във вид на сурови материали и изплащане наднищи) до крайния момент, когато тоя капитал се възвръща у индустриалеца (изплащанията на клиентите).

Това именно, налага, щото индустриалния кредит, за да обслужва напълно и правилно производството, трябва да бъде продължителен (дългосрочен).

Индустриалният производствен кредит налага и друга една особеност на индустриалния кредит.

Повече отколкото при други видове производства, този индустриален процес се състои в едно непрерывно и последователно поглъщане на сурови материали и работнически труд и следователно в едно непрерывно производство на изделия, изискващо също и едно последователно плащане на изработената стока.

Това, именно, определя втората особеност на индустриалния кредит — контонконтонността, т. е. кредит по текущи сметки — най-добре отговарящ на естеството на индустриалното производство.

И така, при едно нормално развитие и състояние на индустриалното производство, най-подходящият кредит за индустрията е дългосрочния и контонконтонен кредит.

Обаче, в моменти на стопанска стагнация и кризи, когато индустриалецът е принуден да поддържа едно производство за склад през по-

вече или по-малко продължително време, или пък в случай на обща просперитет, изискващо известно разширение на предприятията, тогава едноактните или заемни кредити и то с продължителен срок стават наложителни за индустрията.

Днешното състояние на стопанството и индустрията ни еднакво налага, както дългосрочните, и контонконтонни кредити, тъй и едноактните или заемни.

Но как трябва да бъде гарантиран индустриалния кредит — его един от най-важните въпроси.

Господстващият възглед у нас е бил, че индустриалният предприятие с изложени на по-големи рискове, отколкото търговските и др. и, следователно, те не могат да използват опущаните им кредити. Този възглед, за съжаление, се е споделял и от Българска банка.

Изобщо този наш кредитен институт е бил твърде скъпернически спрямо индустриалните и рядко определял от него кредити сж били в размери, каквито индустрията ни е заслужавала съгласно инвестираните й капитали или стопанската солидност на самото производство.

През 1912 год. Банката е кредитирала индустрията си с 14,832,000, зл. лв., през 1924 г. с 9 милиона, а през 1925 г. до 14 ноември с 14 мил. зл. лв., т. е. с толкова, колкото през 1912 г., но при едно увеличение на вложения капитал и числото на предприятията. Какво означават тия 380 мил. лв. при един вложен капитал от 4,030 мил. и едно производство 4,507 мил.

Освеи недостатъчното кредитиране на индустрията ни съобразно нейните вложени капитали и производство, индустриалния ни кредит среща голъми спънки и в банковите постановления и наредби, които още повече ограничават.

Така например, по опущане кредит сж гарантира на два лица, се изисква, че и самият гарант да има конкретно определено кредит в банката и да извършват всички формалности при определянето на кредита, каквито се изискват и от самия заемател. Това е едно съществено затруднение, което и усложнява, и забавя опущането на кредита. Достатъчна гаранция за банката е да установи чрез референции имотното състояние на поръчителите, без какви да било други формалности.

Сжщо такива формалности затрудняват и ограничават използването и на сконтовия кредит. При опущането на

тоя кредит, банката изисква, щото платител по представителност за сконто плати сам да има определено кредит при кой да е банков клон. Това е сжщо един излизен из педантизма, понеже банката е достатъчно гарантирана от обстоятелството, че при определено наскоговин кредит на свои клиенти, тя е имала предвид неговото материално положение. Тъзи улеснен я се практикуват от всички частни банки, за това и тй привличат голъма клиентела от индустриалците.

Изобщо сконтовият кредит е едно от първите, ако не е и единственото средство на банката да регулира паричното обръщение и кредита в страната. Сконтнирането търговския портфейл на частните банки, предприятия и др. от Българска банка създава мобилизиране на кредитните документи и обръщането им в пари, усилива кредитното обръщение и следователно спонсара за навременното задоволяване оборотните нужди на търговията и индустрията. Сконтното е двигателна нерв на оборотния капитал и затуй то винаги без всякакъв риск трябва да се улеснява и закрепва.

Огносно вараия кредит, може да се каже, че нашия индустриалец никога не е могъл да го използва в нужната му пълнота. Банката винаги е оценявала низко вараияните стоки, а освен туй и срещу тая низка оценка е опущала не съответния кредит, а едва 40 — 60%. При днешната парична криза и стагнация в пазара, този кредит трябва да бъде из самопълнен, отговорящ на назването си, но най-бързо улесняван при опущането му.

При никой кредит, обаче, Българската Народна Банка не е проявявала такива консервативни възгледи, както при ипотечния кредит. Резонността на тоя кредит за индустрията се състои в това, че вложеният капитал в недвижими имоти (включително и машинната инсталация) на всеко индустриално предприятие винаги съставлява най-важната част от разполагаемите средства на предприятието. Въпреки туй, банката е проявявала най-малка готовност да услужва с тоя кредит индустриалците ни. Тя е считала, че една ликвидация или банкрут на дадено индустриално предприятие е в състояние напълно да принижат неговата стойност и следователно неговите имоти да изгубят гаранционната си сила. Това е един погрешен възглед, който се опровергава от досегашното ни развитие на индустрията ни. Именно Българската Народна Банка, която стои в центъра на народното ни стопанство, трябва да промени тоя си възглед

и на индустрията да гледа повече като на надеждния и преден огрид, сж растящо всеки ден значение и за народа, и за държавата. При днешното състояние на стопанството и при усиленото развитие на индустрията ни, стойността на недвижимите имоти на всеко индустриално предприятие се постоянно повишава. Наред с туй, расте и икономическата стойност на индустриалните ни предприятия, в смисъл че тй стават една необходимост за стопанското развитие на страната и сж едно нестимиено и гарантирано бждание. А това още повече усилява гаранцията на индустрията ни за ипотечарен кредит, който трябва да бъде еднакво улесняван наред с другите видове кредити.

Едно съществено препятствие за правилното кредитиране на индустрията и търговията от Българска Народна банка е новото положение на сконтовите комитети. В чл. 25 от новото изменение на Закона Б. Н. Б. е казано, че сконтовите комитети дават мнение за кредитоспособността на банковите клиенти, обаче решението за окончателното опрѣдѣляне на кредитите се взема от съветите при клоновете и агентурите на банката. Това постановление прави сконтовите комитети чисто информационни органи, без да вземат участие въ опрѣдѣлянето на размера на кредита. Като им се огнема правото да опрѣдѣлят сами кредитите, тия комитети стават излишни, тъй като необходимите сведения за кредитоспособността на клиентите банката може да си достави чрез една добре уредена информационна служба.

От друга страна, банковите съвети, състоящи се от чиновници, могат да бждат винаги в положение да опрѣдѣлят кредити, отговарящи точно на действителните нужди на клиентите. Освеи туй, не е изключена и възможността тия чиновници, като подведомствени, да попаднат и под влиянието на съответния директор, мнението на което въ повечето случаи може да бъде решаващо. Така, именно, начина на кредитирането на клиентите от страна на Б. Н. Б. се още повече бюрократизира и се изменя от естествения фактори за неговото правилно отправление. А това може да се избѣгне, като се замѣти сегашното постановление на чл. 25 с старото постановление на чл. 20, т. е. че сконтовите комитети сами опрѣдѣлят общия кредит на банковите клиенти. Това право трябва да им се възвърне защото тй сж естествения връзка между действителните нужди на стопанството и банката и най-правилно биха насочили нейната дейност към тия нужди.

Като посочваме всички тия

улеснения, които наложително е да се направят на индустриалния кредит при Б. Н. Б., ние не трѣбва да мислим, че сж това ще бждат напълно задоволени нуждите на индустрията ни. Колкото повече тя се развива, толкова повече се разширява и усложнява задачата на нейното кредитиране. И трѣбва да забедим още, че разрешаването на тая задача, макар и зависимо от известни фактори и институти, може да става толкова по-правилно и навременно, колкото по-живо участие вземат въ него и самите индустриалци. А това тѣхно участие е най-възможно чрез финансовите им сили въ един кредитен институт, какъвто е например Индустриалната кооперативна банка.

Подобен институт се основа въ началото на 1924 г. и въ Ромъния, но като акционерно Национално дружество за индустриален кредит. Основният му капитал е 500 милиона лей, разпредѣлен на 500,000 акции и е предвидено въ тоя капитал държавата да участва с 20%, а Р. Н. Б. с 30%. Задачата на този кредитен институт е широка: да облекчи Р. Н. Б. като поеме по-дългосрочния кредит, да повлияе за намалението на текущата заемна лихва, да подпомага индустриалните кооперации за общи покупки, продажби, задржно използване на машини, инсталации и пр.

Нашата индустриална кооперативна банка, според естеството и финансовата сила, ще има въ първо време поограничени задачи, т. е. задоволяване само на изнеотложни нужди и то единствено въ кръга на краткосрочния кредит — реесконтране на портфейли или откриване на текущи сметки. Едновременно, обаче, банката ще трѣбва да търси и посредници за намирането и на чуждестранни капитали. Само при намирането на такива ще бъде възможно, сж участието на Б. Н. Б. и държавата, едно по-нататъшно развитие на кооперативата, като се увеличи основния й капитал, за да може тя да пристъпи към задоволяването на нужди от по-дългосрочен кредит срещу издаването на специални заложни облигации.

Но за да достигне до това положение, Индустриалната кооперативна банка ще трѣбва да бъде популяризирана между всички индустриалци, да привлече тѣхното всеобщо участие, което ще повиши финансовата й сила и ще издигне авторитета й. Това е първата и належаща работа, която преди всичко друго, трѣбва да стане. Даже на първо време не е необходимо толкова количество на записаните дялове, колкото количеството на лицата-индустриалци, които записват дялове.

Друго едно условие, което трѣбва да се спазва за успеха на Индустриалната кооперативна банка е поддържането на лоялност въ кредита, т. е. правилно съотношение между актив и пасив, между източници и пласменти.

Чрез тия две средства — по-голямо участие въ банката и повече осторожност въ първите й отправления, Индустриалната кооперативна банка ще може да спечели доверие въ обществото, да привлече вниманието на държавата и Б. Н. Б., за да стане един ден действителна лост за издигането на нашата млада индустрия. Б. С.

Мобилирана стая

за самъ господинъ се дава подъ наемъ при износенъ наемъ. Въ споразумение и виждане въ къщата наоходяща се XXII линия, IV уч. № 16. (до ханъ „Радечки“) срещу морския арсеналъ.

телства ще имъ подадатъ братска ръка.

Енглендеръ, самъ управляващ паракота подъ наблюдение на единъ хжш, изви дѣното рамо на „Радечки“, къмъ дѣния блѣгъ на рѣката и хвърли кога на Козлудуйския брѣгъ. Момчетата бѣха готови. Още при завладѣването на паракота, тѣ разчупиха градинарскитъ санджии, въ които носѣха оръжията и своята хайдушка униформа, облѣкоха се и всѣки отъ тѣхъ сж пушка въ ръка очакваше заповѣди, нареджани. „На сѣзения брѣгъ!“ извика възвдъта. Въ единъ мигъ четата изхочна въ свещената земя, разне знамето, положи клѣзга и следъ едно кратко и насърчително слово отъ Ботева, трѣгна за Балкана. Нейниятъ път бѣше стрѣменъ, но славенъ...

Отъ Козлудуй до Балкана четата не припечели никакви

позн сѣли, освенъ козлудуйско то даскалче Младенъ Павловъ — ек алтиранъ поклонникъ на Ботѣва и неговитъ итеи, но затоа пъкъ тя одържа нѣколко частични побѣди надъ турския башибозукъ. Отъ Козлудуй — Гложене — Бузуръ — Дѣбръловъ — Липница — Борованъ — Милени — Камѣкъ четата изспечели нови сили, но изгуби двама бойци. Тя насила трѣбваше да „реконструира“ презоизни средства — дървени селски кола отъ едно население, което беше се отдало на своята полска работа и недостатъчно посветено въ програмата и задачите на революционната организация. На 18 припечеръ, Ботевъ бѣ нападналъ освенъ отъ башибозукъ и черкезите, ко то го преследваха по цялото шосе Борованъ — М. Камѣкъ но и отъ редовния аскеръ, пристигналъ изъ Берковица. Той хвърли погледъ къмъ Вратца, но отъ

тамъ именно сега, въ разгара на боя, не идеше никаква надежда. Младенъ Павловъ беше изпратенъ до Заимова — главниятъ организаторъ въ тоя край, но той не го прие. Нѣщо позече, огнениятъ кордонъ който вече бѣше опасалъ четата, не позволи на Козлудуйския учител, да се върне на Балкана и Ботевъ остана безъ никакъвъ — годе отговоръ, сир. той остана да разчита на своите собствени сили...

Страшна съдба! Изоставенъ почти самъ на Балкана съ своите „отборни момци“ — храбри и самоотвержени, гладни за слава и побѣди — Ботевъ реши да продължи борбата до нейния край. На 20 май (ст. стилъ) сражението бѣ ангажирано още въ тъмни зори на върха Веслецъ и тоя пътъ както противника, така и четата даде жерви. Но тоя пътъ четата даде

най-сжплото, което можеше да даде тя въ едно сражение — тя изгуби своя войвода. Въ единъ моментъ когато Ботевъ бѣше се надигналъ да огледа мѣстността и разположението на противника, въ единъ моментъ, когато поета, изгубилъ изгубилъ надежда въ настоящия бой, искаше да го пренесе другаде — въ другъ районъ на България или на Балкана, дето революционните сили сж издигнати и по съзнание и по организация, въ тоя моментъ изъ близката гжста шума гръмна пушка и неприятелски куршуми прониза великодушното и героично сърдце на поета!...

Часть фаталенъ! Часть, въ който се реши съдбата на четата — прѣсната, като пилци базъ майка, и на българската революция, която не можа да реши своята задача...

Ив. Г. Клиничаровъ.

(Здание Бабаджовъ II сжжъ).

Рокви борси

Варна.

Изтеклата седмица про-
въ Варненската сто-
ж били както след-

25 май кукурузъ
цени 360 (телишъ
362,50 (Белени и Кас-
и 370 лв.; 1 ваг. бобъ
1 ваг. ечемикъ 445 лв.;
зимница (74—16—45)

26 май: 2 ваг. куку-
380 лв. и 1 ваг. зим-
ралфа, 76,5 — 9 — 4)

27 май: 1 ваг.
370 лв.; 1 ваг. зим-
4—24—5) 672,50 (Раз-
и 1 ваг. бобъ 455 лв.
продажби отъ 25 и 26
зимница 130 тона. На 26
стигнаха въ Варна ва-
зимница, 2 кукурузъ,
ечемикъ, 1 тикв. семе

28 май кукурузъ 2
370 лв. (Провадия),
бобъ (Разградъ) по 410
зимница (Провадия)

20 май 1 ваг. куку-
Белени 1241) по 355 лв.
зимница (Дралфа 75
4) по 710 лв.

Чужбина.

ерсъ, вторникъ 25 май,
рама) зимница: налична
— устойчиво, съ дълго-
доставка — пренебръ-
но: кукурузъ: неогивено;
25 шилинга—412—418 лв.

ерсъ, среда 26 май (те-
ма) зимница: налична сто-
много твърдо; кукурузъ:
лагания по 124 шил.=415
100 кгр.

ерсъ, четвъртъкъ 27 май
рама) зимн.: много твърдо,
дна стока — голямо тър-
кукурузъ: много тихо.

ерсъ, петък, 28 май (те-
ма) зимница: малко по-
кукурузъ: неогивено;
25 шилинга = 415 418

22 май, (телеграма)
риканско жито № 1 долари
(лв. 995'85), американско
№ 2 долари 6'35 (лева
'55), Бургаско жито шил.
(лева 8353 зи 1000 кгр.),
славянско жито шилинга
(лева 8505 зе 1000 кгр.),
шно Нелсонъ № 8'60 (лева
'17).

Морска хроника.

Варна.

Пристигнаха параходи. На
24 „Кирилъ“ отъ Бургазъ съ
1245 кгр. разни стоки. На 25
„Царъ Фердинандъ“ отъ
Бургазъ, на 26 май „Авиаторъ“
отъ агенция Золасъ съ
1668 кгр. „Сипно“ английска
лиция съ 120915 кгр. разни
жи. На 27 „Ари Фресине“
француска агенция Дюрония
делия съ 124,580 кгр. мани-
фактура 2024, колониалъ 5342,
фа 43,740, нохутъ 19,700,
12,194, екстракти 12,180 и
„Албания“ (итал. агенция
рвици Маритими) съ 67056
р. лимони, сѣра, орисъ и
ба. „Кирилъ“ (бълг.) съ 3873
р. разни стоки. „Галиция“
вал. агенция Лойдъ Триести-
съ 12580 кгр. паламудъ —
за.

Заминали параходи. На 25
„Кирилъ“ и „Варна“ съ
11,648 кгр. царевица и бра-
то за Гърция. На 26 „Ави-
еръ“ за Кюстенджа. На 27
„Ари Фресине“ — съ 7211
памукъ и кремъци за Кю-
джа и Галацъ. „Албания“
Кюстенджа. На 28 „Сипно“
346,986 кгр. „Галиция“ съ
3,179 кгр. На 29 май „Ки-
лъ“ съ 3847 кгр. — за Бур-
зъ.

Очакватъ ес. Агенция Дю-
ни & Раделия очаква на 7
„Какъ Фресине отъ Мар-

силния и Генуа и „Ари Фре-
сине“ отъ Дунава ще товари
храни. Агенция Сервици Мари-
тими очаква къмъ 10 юний
„Албания“ ще товари храни.
Агенция Лойдъ Триестино о-
чаква на 5 юний „Мирана“ отъ
Триестъ, ще разтовари мани-
фактура и колониалъ.

Въ неделя 30 т. м. 10 часа
сутр. въ ученическия кино-теа-
теръ Одеонъ ул. „Царъ Крумъ“
до IV пол. участъкъ г. Анаст-
тасъ Бешковъ ще държи при-
дружена съ свдтлив картини
сказка върху пхтнитъ впечат-
ления отъ Цариградъ — Ангора
— Техеранъ.

Добруджанското съюзно
кол. д-во „Соколъ“ устройва
игри и надбѣгвания на 30 т. м.
недѣля въ колодрума при из-
пълнение на различни ловко-
сти и надбѣгвания на бързина
и издръжливост. Начало 3 и
пол. часа следъ пладне.

Новини

изъ цѣль свѣтъ.

Механическа цигулка. Да-
ма французки инженери, Обри
и Боро, следъ 15 годишенъ
трудъ сж сполучили най-сетне
да построятъ една механическа
цигулка. Тѣ сж изхождали
отъ мисълта, че по подо-
бие на автоматическото пиано
и цигулката може да се меха-
низира. Системата на тѣхния
инструментъ, когото тѣ нари-
чатъ „виолиниста“ почива вър-
ху взаимното действие на е-
динъ много комплициранъ апа-
ратъ отъ тасты и валсове, чрезъ
които както върху лжка тѣй и
върху кордитъ може да се по-
лучи искания натискъ и то гъ.
Една пробна вечеръ е била да-
дена въ Парижъ предъ тѣзъ
де интересна публика отъ по-
знавачи на материята и жур-
налисти и опититъ сж имали
много голѣми успѣхъ. Изпъл-
нени били композиции отъ Це-
заръ Франкъ, Монти, Масене,
Бетховенъ и др.

Телепатически изследва-
ния. Въ института за умстве-
ни изследвания въ Ленинградъ
се е състояло едно заседание,
въ което Д-ръ Чеховски е до-
кладвалъ за опититъ си върху
проблемата за пренасяне на
мислитъ. За да има сигурни
условия при опититъ, доклад-
чика е поставилъ въ отдалече-
ни съседни стаи двѣтѣ лица,
съ които е предприемалъ опи-
титъ по пренасяне на мислитъ
така че лицето което приема
е било добре изолирано отъ
лицето което предава мисли-
тъ. Лицето, което приема
е било замолено за нищо да
не мисли. При опититъ се ус-
тановило, че приемача, който
е изпълнилъ даденитъ му на-
реждания е възпроизвелъ сж-
щата рисунка, върху която се
е билъ установилъ изпращача.
Опититъ сж били разширени.
Доказало се, че пренасянето
на мислитъ можело да стане
не само между лица, които се
намираатъ въ съседни стаи но
още и между такива, които се
намираатъ въ разни градове. Та-
ка напр. при единъ отъ опи-
титъ изпращача е билъ въ Мо-
сква и приемача въ Саратовъ.
Всичко направени били 2500
опити отъ които срѣдно 40
проценти а при лица тренира-
ни вече даже 70 процента отъ
случантъ сж дали позитивни
результати. Установило се още
че лица отъ мъжки полъ и съ
енергиченъ характеръ прите-
жаватъ най-добрата способ-
ностъ да предаватъ. Интересно
е, че колкото едно лице е по-
вече образовано толкова то по-
добре предава но по-зле прие-
ма. Д-ръ Чеховски обяснява
предаването на мислитъ съ при-
сѣтствието на електромагнети-
чески вълни.

Четете Време

Погледъ въ миналото.

Днешнитъ наши далекогледни
увеличаватъ изгледа благода-
рение на помощнитъ оптически
средства. Затова и тѣхното
усъвършенствуване има гра-
ници, които сж почти навсѣ-
къде достигнати отъ днешна
техника. Обаче ние не ще
зависимъ винаги отъ тия по-
мощни оптически средства.
Ако искаме да откриемъ нѣщо
съвсемъ малко и сполучимъ
да направимъ една стѣпка на-
предъ въ методата на из-
следването, като си послужимъ
съ електричеството, ще мо-
жемъ по тоя начинъ да по-
стигнемъ увеличения, каквито
не бихме могли да получимъ
съ помощта на други сред-
ства. Единъ добъръ примѣръ
за това ни дава възможността
да се предаватъ и приематъ
и най-малкитъ радиийни вълни.
Ако, въпрочемъ, единъ день
успѣемъ да си послужимъ съ
електричеството при изследва-
нето на далечинитъ, ще по-
лучимъ увеличения, за каквито
днесъ още не може и да се
мисли.

Най-напредъ, до сега съз-
ренитъ вече небесни тѣла ще
можемъ да гледаме съ една
извънредно по-голѣма яснота
а освенъ това ще можемъ да
откриемъ и много други още
нови тѣла. Само това ще бѣде
вече отъ несъмнено значение.
Но това ще има и едно съв-
семъ неочаквано послѣствие.
За светлината е необходима 1
секунда за да премине 300,000
километра; така отъ земята до
слънцето тя ще се нуждае само
отъ осемъ минути. Ако ние
наблюдаваме слънцето отъ зе-
мята, ще видимъ тамъ това,
което е станало на земята
преди 8 минути.

Ако въ нѣкое не твърде
отдалечено отъ земята небес-
но тѣло намѣримъ нѣкакъвъ
огледаленъ предметъ, напр.
накаква кристална маса или
парче стопенъ металъ и ако
чрезъ извънредно засилени
далекогледъ наблюдаваме снѣ-
мката, която този огледаленъ
предметъ ще ни предаде, ще
видимъ всичко онова, което е
станало на земята презъ вре-
мето необходимо за светлината
да премине разстоянието отъ
земята до това небесно тѣло
и отъ последното до земята.
Ако изберемъ, напр. полярна
звѣзда, която е толкова от-
далечена отъ насъ, че сж не-
обходими 75 години за да пре-
мине светлината разстоянието
отъ нашата планета до нея,
огледалния предметъ ще ни
предаде събития, които сж се
случили на земята преди 150
години. И понеже сжществу-
ватъ звезди отдалечени на
различни разстояния отъ зе-
мята, нашиятъ далекогледъ
ще ни постави въ положение
да наблюдаваме отъ нашата
обсерватория какъ Колумбъ
открива Америка, подвижитъ
на Цазаря и пр. Съ най-голѣма
леснота ние ще можемъ да
разрешимъ хиляди години ста-
ри спорни въпроси, ще попра-
вимъ много заседнали вече
грѣшки, за насъ не ще има
вече тайни и относно най-ста-
ритъ начала на египетската и
вазиронската истории.

Чрезъ нѣкой огледаленъ
предметъ въ нѣкое съответно
отдалечено небесно тѣло ние
ще можемъ да видимъ и всич-
ко онова, което е станало въ
най-стария камененъ векъ. И
тѣй като, споредъ най-новитъ
изследвания, нѣкои небесни
тѣла сж отдалечени на единъ
милионъ светлинни години, тѣ
ще ни покажатъ положението,
което земята е имала преди
два милиона години.

Тѣй нескромни разбира се,
не бива да бждемъ. Но макаръ
на пръвъ погледъ да изглеж-
да фантастично, че ние ще
можемъ единъ день да хвър-
лимъ погледъ въ „изгубения
свѣтъ“ на далечъ отминали
времена, това е все пакъ въ

царството на най-трезвената
възможност. Както преди 50
години никой не би и поми-
слилъ, че ще бжде възможно
чрезъ най-малки вълни отъ
нѣкой микрофонъ да се слуша
музика на разстояние стотици
и хиляди километри, сжшо та-
ка може би още идното по-
коление ще има възможността
да поглежда въ далечното ми-
нало, тѣй както пъкъ ние
днесъ гледаме въ кинемато-
графа нѣкой минала история.

Златното съкровище въ
морскитъ дълбочини. Отъ
Брестъ съобщаватъ, че тамъ
сж направени първитъ опити
да се извади златното съкро-
вище, което се намирало въ
потъналия преди години пара-
родъ „Египтъ“. Както е вече
установено, парахода се нами-
ра на една дълбочина отъ 117
метра. Единъ ремаркьоръ е
билъ вече натоваренъ да ус-
танови точното положение на
потъналия корабъ. Надѣватъ
се, че въ нѣколко дни само
немскитъ водолази, които сж
вече пристигнали тамъ ще ус-
пятъ да се спуснатъ въ дъл-
бочинитъ и да извадятъ злат-
ното съкровище.

Сждбата на една яхта. Ро-
мантичната руска император-
ска яхта „Ливадия“ вече не
сжществува. Съветското пра-
вителство я е унищожило. Уни-
щажавачето на яхтата е ко-
сгувало 20 хил. долара и за 20
кхх, долара е билъ продаденъ
извадени отъ нея металъ.
„Ливадия“ бѣ построена презъ
1880 г. за цатица Мария Фе-
одоровна. Тя е струвала 2 пол-
мили на долари и е била строе-
на въ единъ английски заводъ.
Предназначена е била да носи
царицата презъ време на ма-
невритъ въ Черно море. И по-
неже Мария Феодоровна е
страдала отъ морска болестъ,
трѣбвало яхтата да се построи
така, че да не се клати отъ
вълнитъ. За това и тя е по-

лучила една дължина отъ 70
метра, а широчина 46 метра.
За ужасъ на царицата, обаче,
още при първото използване
на яхтата, „доказало се, че съ-
тия размери се е получило
тѣкмо обратното на онова, кое-
то се е възнамѣрявало. Пър-
вото пътуване Одеса—Сева-
стополъ е било и последното.
Яхтата е била на море само 24
часа. Презъ тия 24 часа „Ли-
вадия“ е погълчала не по-мал-
ко отъ 1000 тона вжглища.
Отъ тогава тя е била изоста-
вена и е служила като заве-
лежителностъ за кримскитъ ту-
ристи.

Обидената полиция. На 21
май т. г. въ централния окр.
сждъ въ Берлинъ се е гледа-
ло едно интересно дѣло. Бив-
шиятъ легационенъ съветникъ
Дитрихъ фонъ Бетманъ Хол-
вегъ (синъ на известния презъ
войната германски канцлеръ) е
билъ изправенъ като обви-
няемъ. Презъ м. януари т. г.,
нощешъ къмъ 11 часа той се
е връщалъ отъ театра и е ис-
калъ да премине моста Кор-
нелиусъ съ автомобилъ. Моста
обаче е билъ на поправка и
двама полицейски вахмайстери,
които сж били тамъ, не допу-
снали автомобила да го пре-
мине. Тогава легационния съ-
ветникъ е изкочилъ навънъ и
се развикалъ: „Вие сте без-
умни, луди сте! Ще ми плати-
те ли обратния пътъ? Цѣлата
полиция и градоначалството сж
пошуряли!“ Предъ сжда обви-
няемия е изказалъ съжеления-
та си за случката, която той
отдалъ на силно възбуждане.
По предложението на сжда, той
се е изказалъ готовъ като из-
разъ на извинение да заплати
на касата на градоначалството
50 зл. марки ако тѣжбата бѣ-
де оттеглена. Обиденитъ вах-
майстери се съгласили при ус-
ловие, обаче, че ще се вземе
и съгласието на градоначал-
ника.

Всички Варненци въ СОФИЯ,

прекарватъ приятно свободното време, при
уюгна обстановка и музика, само въ

Кафе -- Сладкарница „Галата“

площадъ Славейковъ

Сдържател: Башъ-Варненецъ

Варненска Популярна Банка

Кооперативно сдружение за кредитъ и доставки.
Приходите въ градъ 2 здания на стойностъ л. 2100000

Собственъ капиталъ на 30.IV.1926 г. лв.	9,832,000
Запасенъ фондъ на сжщата дата лв.	1,825,000
Други собствени фондове лв.	145,000
Безсрочни, срочни и детски влогове лв.	15,530,000
Разполагаеми държавни кредити лв.	7,500,000
Общи средства на Банката лв.	34,832,000

Пласментъ: въ форма на заеми,
сcontъ и текущи смѣтки лв. 29,000,000

Банката приема влогове

Безсрочни съ годишна лихва 8%
Срочни за една и повече години съ 8 и пол. %
Влогове направени отъ благотворителни, культур-
ни, спортни и др. подобни д-ства съ 1/
% повече отъ горепоменатия размеръ.
Детски спестовни влогове съ 9 и пол. %
На влогове до 20000 лева не се одържа данъкъ
върху лихвитъ.

Извършва преводи

до всички градове и по-голѣми села въ страната.

Приема полици за инкасо

Издава удостоверения за гаранции

по участие въ търгове, на длъжностни лица, за не-
отклонение отъ сждебно дирене, обезпе-
чаване на искъ и пр.

Доставя всѣкакви машини и материали
на членоветъ си.

Печатница „Единство“ Бул. „Мария Луиза“ 41. Тел. 121. П. 263

АЛФОНСЪ ДОДЕ.

ЗНАМЕНОСЕЦЪТЪ.

(РАЗКАЗЪ)

Полкътъ водеше бой при единъ желѣзопътенъ насипъ и служеше за мишенка на цѣла пруска армия, разположена на срѣща, подъ гората. Стрѣляха се отъ сто кракчи. Офицеритѣ крѣпко: „Лѣгайте!“ но никой не искаше да се подчини, и гордиятъ полкъ стоеше правъ, събранъ около своето знаме. Въ широкия хоризонтъ, при заникъ слънце, всрѣдъ узрѣлигъ ниви и обширни пазбища, тая група отъ измъчени, развѣлнувани хора, обвити отъ барутния димъ, приличаше на стадо, изненидано всрѣдъ полето отъ първия вихъръ на страшна буря.

Пъкъ и, наистина, върху тоя насипъ валѣше желѣзенъ дъждъ! Нищо не се чуваше, освенъ трѣсъкътъ на стрѣлбата, глухиятъ шумъ отъ войнички котелки, търкалящи се въ рова, и продължителниятъ писъкъ на куршумитѣ отъ една край на бойното поле до другия, подобно на обтегнатитѣ корди на нѣкакъвъ злоево звучащъ инструментъ. Отъ време на време издигашо се надъ главитѣ и развѣващо се отъ стрѣлбата знаме падаше долу въ дима; и тогава единъ гласъ се издигаше, твърдъ и гордъ, заглушаващъ трѣсъка на пушкитѣ, пѣшканията и стенианията на раненитѣ: „при знамето, момци, при знамето!“ Веднага единъ офицеръ, тъменъ като сѣнка, се хвърляше въ кърваво червения облакъ, и героичното знаме, станало живо, се издигаше пакъ високо надъ борцитѣ.

Двадесетъ и два пѣти пада до!... Двадесетъ и два пѣти неговата дрѣжка! Бѣше топла, изплъзнала се отъ ржката на умирающия, биваше взимана и отново изправяна; и когато, при залѣзване на слънцето, остатѣцитѣ отъ полка — една шепа хора — започнаха бавно да отстъпватъ, отъ знамето бѣ останало единъ кжсъ въ ржцѣтъ на подофицера Хорнуса, двадесетъ и третия знаменосецъ презъ тоя день.

II.

Подофицерътъ Хорнусъ бѣ единъ тѣпоуменъ старецъ съ три нашивки, който едва записваше името си и бѣше употребилъ двадесетъ години, за да спечли подофицерскитѣ си галуни. Всичката мизерия на едно подхвърлено дете, цѣлиятъ грубъ казарменъ животъ се отражаха на неговото ниско и упорито чело, на неговия преведенъ подъ раницата грѣбъ, отъ безгрижния му ходъ на обикновенъ строеви войникъ. На туй отгоре, той за-

екваше; но, за да стане знаменосецъ, човѣкъ нѣма нужда да бжде краснорѣчивъ. Вечерта още следъ битката командирътъ на полка му каза: „знамето е въ тебе, храбрецъ; е, добре, пази го!“ И върху бѣдния му походенъ войнички шинелъ, съвсемъ изтърканъ отъ дъждове и огня, продавачката отъ походната лавка заши веднага златни офицерски пагони.

Това бѣ единствена гордостъ на тоя живогъ, пълненъ съ унижения. Изведнѣжъ тѣлото на стария редникъ се изправи. Това бѣдно сжщество, навикнало да върви наведено, съ погледъ забитъ на земята, веднага взима горда стойка, издигна погледъ, за да вижда, какъ се пѣе тоя сжпоцѣненъ платъ, за да го държи винаги нагорѣ, много високо — надъ предателството, надъ поражението.

Никого вий не сте виждали човѣкъ тъй щастливъ, както Хорнуса въ дни на битки, когато дрѣжката на знамето, стегната добре въ кожения калѣфъ, бѣ въ неговитѣ ржце. Той не говорѣше, не се движеше. Сериозенъ като свещеникъ, човѣкъ би казалъ, че той държи нѣщо свещено. Цѣлиятъ му животъ, всичката му сила бѣше въ неговитѣ прѣсти, скопчани около тоя хубавъ позлатенъ платъ, около който свирѣха куршумитѣ, и неговитѣ очи, които гледаха прусацитѣ право въ лицето, като че искаха да имъ кажатъ: „опитайте се само да дойдете и го вземете!“

Но никой не се опита да му го вземе, нито даже смъртта. Следъ Борни и Гравелотъ — най-крѣвополитнитѣ сражения — знамето отиваше навсѣкжде, разкжсано, продупчено, прозрачно отъ рани, но винаги носено отъ стария Хорнуса.

III.

После дойде септемврий, армията подъ Мецъ, обсадата и она дългъ застой въ калѣта, когато топоветѣ раждаха, а най-добрата войска въ свѣта, деморализирана отъ бездействието, отъ глада, отъ липсата на новини, умираше отъ треска и мжка въ подножието на „пирамидитѣ“ отъ пушки. И началници — всички бѣха изгубили вѣра; само Хорнуса имаше още надежда. Тридѣтното знаме му замѣстѣше всичко, и щомъ го чувствуваше тамъ, струваше му се, че нищо не е изгубено. За нещастие, понеже сега не се биеха никакъ, командирътъ на полка пазеше знамето при себе си, а въ едно отъ предградията на Мецъ.

Храбриятъ Хорнусъ непрестанно мислеше за него. И винаги, когато тжгата го налѣгаше много силно, на единъ дѣхъ той отиваше въ Мецъ, само за да види знамето, винаги на сжщото мѣсто, спокойно изправено до стената, и следъ туй се връщаше, изпълненъ съ куражъ и търпение, и отнасящъ въ палатката си, блѣнове за битки, за насжпление напредъ съ широко разжгнато тридѣтно знаме, развѣващо се вече надъ прускитѣ окопи.

Заповѣдта на маршалъ Базенъ, обаче, разпрѣсна тия илюзии. Една сутринъ, на ставане, Хорнусъ видѣ цѣлия лагеръ възбуденъ: войничитѣ на групи оживено спореха съ злобни викове, съ юмруци, насочени къмъ града, сѣкашъ се заканѣха на нѣкого. Тѣ крѣпко: „ще го смажемъ!“... да се засѣрѣла!“... а офицеритѣ мълчаха. Тѣ се разхождаха на страна съ наведени глави, като че ли ги бѣше срамъ отъ своитѣ войници. Срамно бѣше, наистина. Туку що бѣха прочели на сто и петдесетъ хиляди души добре въоржжени, годни още за бой, заповѣдта на маршала, която ги продаваше на неприятеля безъ сражение.

„Ами знамената?“ — запита Хорнусъ прилеждѣлъ. Знамената сжщо бѣха дадени съ всичко останало — съ пушкитѣ, съ амуницията.

„Гръ... гръ... гръмове небесни!“ — завика бедниятъ човѣкъ, — „Моето поне тѣ нѣма да взематъ!“... И той се впусна тѣтешкомъ къмъ града.

IV.

Тамъ сжщо имаше голѣмо оживление. Войници отъ народната гвардия, граждани кавалеристи — викаха, вълнуваха се. Минуваша прилеждѣли депутации, отиващи при маршала, Хорнуса, обаче, не виждаше нищо, не чуваше нищо. Той си говорѣше самъ, вървящъ по ул. „Фобургъ“. „Да ми взематъ знамето!“... Хайде де! Възможно ли е това? Нима иматъ право? Нека маршалътъ даде на прусацитѣ това, което е негово — позлатенитѣ си карети и хубавитѣ си сребърни подноси, донесени отъ Мексико! но знамето — то е

Извѣстно е, че французитѣ ненавиждатъ и до сѣга, маршалъ Базенъ за предаването на Мецъ, за което той е билъ предаденъ въ сждъ. Но още по-рано, презъ време на неговото пребиване въ Мексико (1862—67 г.), генералъ Базенъ опянтѣл репутацията си съ това, че приемалъ подарѣци отъ императоръ Максимилианъ, а после се обявилъ противъ последния.

Бел. прев.

мое... То е мое щастие. Азъ забранявамъ да се пипа“.

Тия откъслечи отъ фрази бѣха пресичани отъ движение то и заекването му; но въ душата си тоя старецъ имаше една идея. Една идея ясна, напълно рѣшена — да вземе знамето, да го отнесе всрѣдъ полка и да си пробие пѣтъ презъ прусацитѣ съ тия които биха искали да го последватъ.

Но, когато стигна, не го остави да влѣзе. Полковникътъ сжщо тъй сърдитъ, не искаше да види никого... Но Хорнусъ не схващаше работата тѣй.

Той проклинаше, викаше, блѣскаше часовая. „Знамето ми... искамъ моето знаме“. Най-после единъ прозорецъ се отвори:

— Ти ли си, Хорнусъ?
— Тѣй вѣрно, г. полковникъ, азъ...

— Всички знамена сж въ арсенала... не ти остава друго, освенъ да идешъ тамъ, за да ти дадатъ разписка...

— Разписка ли?... Какво да правя съ нея?...

— Това е заповѣдта на маршала.

— Но, г. полковникъ...
Стариятъ Хорнусъ се люлѣеше като пиянь.

„Разписка... разписка“ повтаряше той машинално... Най-после той трѣгна отново, разбирайки само това че знамето е въ арсенала и че трѣбва да го вземе обратно на всѣка цена.

Вратитѣ на арсенала бѣха съвсемъ разтворени, за да минатъ прускитѣ фургоны, които стояха наредени въ двора. Влизайки, Хорнусъ почувствува да го побиватъ трѣпки. Всички знаменосци бѣха тамъ — петдесетъ или шестдесетъ офицера, измъчени, мълчаливи; и тия мрачни кола подъ дъжда, тия хора, събрани отзадъ, гологлави: човѣкъ би казалъ, че това е нѣкакво погребално шествие.

Всички знамена отъ армията на Базена бѣха струпани, размѣсени въ единъ жгълъ върху калния паважъ. Нищо по печално отъ тия свѣтло-копринени платове, отъ тия остатѣци отъ златни украшения, отъ тия красиво изработени дрѣжки, тия символи на славата, захвърлени на земята, измокрени отъ дъжда и калѣта. Единъ офицеръ отъ армейския щабъ ги вземаше едно по едно и, при извикването на всѣки полкъ, знаменосецътъ се приближаваше, за да вземе раз-

писка. Спокойни и тихи, двама пруски надзираваха товаренъ.

И вий си отиватъ свещени знамена на разтилайки разжжсани тѣла, измитайки печално, като птици съ крилѣ. Вий ще си отиде срама на красиви, но нени нѣща, и всѣко ще отнесе съ себе си отъ Франция. Слънцѣ дългитѣ походи ще между вашитѣ залипли. Въ белѣзитѣ отъ митъ вий ще запазите на за безименнитѣ мѣ паднали подъ васъ, сж за прицѣлъ на неприятеля. „Хорнусъ, редѣтъ е викатъ те... иди да в твоята разписка“.

Касаше се, наистина разписка!

Знамето бѣ тамъ, него. То бѣ, наистина то знаме, най хубавото разкжсаното отъ всички виждайки го отново, струващо, че се нами тамъ, високо надъ. Той чуваше писъка на митѣ, тракането на ко и гласа на полковникъ знамето, момци!... „своитѣ двадесетъ и два гари, прострени на зе той — двадесетъ и трети лейки се на свой редъ издигне, за да подкрѣпото знаме, което се ле по липса на ржце. А, то той бѣше се заклѣлъ брани до смъртъ. И се

Отъ мисълта за това ката кръвъ отъ сърдечу хлу въ главата му. Опи забравилъ се... той се къмъ пруския офицеръ, на въодушевенъ своето и го сграби съ ржце; опита да го издигне и право, много високо, въ „при знамето...“ но глму се запрѣ въ гърлото усети дрѣжката да трѣ да се изплъзва отъ ржцѣ. Въ тоя тежкъ въздухъ, въздухъ на смъртъ, който надъ градветѣ, предаде неприятеля, знамената не гатъ да се развѣватъ, и гордо не може вече да ждѣ И стариятъ Хорнусъ се моляса, сѣкашъ поразенъ грѣмъ.

Преводъ на

ПЕЧАТИ-Т. СУРУЖОНЪ-ВА
T. СУРУЖОНЪ Варна
до хот „лондонъ“
Изработка пѣхъ, пѣхъ, пѣхъ
ЕФТЕНИ ПЕЧАТИ
ПЕЧАТИ-Т. СУРУЖОНЪ-ВА

ЕЛЕГАНТНИ И ХУДОЖЕСТВЕНИ

ФИРМИ

при

ДЮЛГЕРОВЪ

улица „Царъ Борисъ“ 6, до х лъ Лондонъ

Бюро „ПОСРЕДНИКЪ“

ул. 6 Септемврий № 1, (срещу Х-берманъ)
Всѣкакво посредничество, представителство консигнация,

покупко-продажби на движими и недвижими имоти: кжжи, апартаменти и стаи, мобилари и немобилирани за постояно или за сезона, всѣкакви сведения отъ търгошки и др. характеръ и пр. и пр.

Работа винаги бърза, акуратна и съвестна.

Б. Вакъвчиевъ

адвокатъ

ул. Шуменска — Варна.

български шевици и плетеници.

Пирографиратъ се и стъ специалисти художници по порѣчка. Задоволяватъ се всички вкусове и желания.

Да подкрѣпимъ родното искусство!

СЪБИРАТЕЛНО Д-СТВО

„КАНАПЪ“

Я. П. Лулчевъ & Г. Стойчевъ.

се премести

на ул. Бургаска (до новата гара, въ зданието на Д. Калояновъ).

Дръ Я. Николовъ

специалистъ по гинекология, акушарство и венерически болести.
Варна, ул. „Хотленска“ 9.

Преглежда осигурени работници по венерически болести.

Приема отъ 1—8 часа сл. об.

БЪЛГАРСКО ИСКУСТВО

Почти безъ пари може да си направи тоалетни кутии, бонбонери, пудреници, куржавици, яки, вѣтървѣзки и цигари, прѣстени салфетки, чашки за яйца, рамки и подноси. Всѣкакъвъ видъ и голѣмина отъ

КНИЖАРНИЦА

„ОБРАЗОВАНИЕ“

гдето сж складиранни отъ единствената българска фабрика на

М. Б. Мичевъ

Всѣка дама може сама да си ги украси съ незаменнитѣ

въ КОЛОДРУМА

СЕ ОТКРИ

ПЪРВОКЛАСЕНЪ

БЮФЕТЪ